

PLAMENI

Pavle Zidar

Plameni hrzajo v skupnem zanosu,
v igri, ki bliža se iz šumnih
daljav,
z gobci rdečimi bodejo kvišku
in iz oči jim sije žival.
Vzpeti,
po usmiljenju hrepeneči
zaman pogledujejo čez,
kje je še kdo, ki jih
mara.

Ves sem jih poln, izginjam
v pepel,
oči, kaj bi z njimi,
ni jih več,
slepec jim nasproti grem
čudno vesel,
zdaj zdaj se zanos rdeči
čezme bo vzpel.

SAMO NIT

Pavle Zidar

Kdo si
tako temno navzoč
kot sekira v prežeči
roki?
Moje grlo je suho
in prsi votle,
tako sem vpil
na pomoč.
Slišali so me, vem,
ko me je zrušila žalost
in so se k tlom

zatekle moči,
gledali so me, vem,
pa me nihče ni pobral
niti z očmi.
Kaj vse sem dal,
da bi mi dali nit,
črno nit
sem dol,
samo nit,
samo nit
bila bi dovolj.

MRTVI DOM

Pavle Zidar

Kdo je še tu doma,
komú poje ura,
ko, pahnjen v nemir
in globino cest,
poslušam, kaj žalost v obraz
kriči?
Le zakaj bdi nežna skrb,
rože zakaj žive,
ko legle so na oči
in čez sólze roke?

Stran,
da me ne zgrudi glas
od kdo ve kje,
milina prstov, ki je tlela
na sencih:
stran, četudi v mrak,
ki bode iz zemljé, —
v lepoto trav,
kjer tišji je korak.